[Τοῦ Αἰμιλίου Γκαμποριώ]

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλα τῶν νομισμάτων εὑρίσκονται εἰς σακκίδια καὶ ἄλλα εἰς σωρούς.

— Ἄς τὰ βγάλουμε ἔξω, εἶπεν ὁ Λεκὸκ κι' ἔπειτα τὰ μετρᾶμε. Πρέπει νὰ ἰδοῦμε πρῶτα τί ὑπάρχει ἀκόμη ἐδῶ μέσα...

Τέλος μεταξὺ τῶν χρημάτων καὶ ἄλλων σημειώσεων βρῆκαν στὴν κρύπτη τοῦ Ραβελὼ καὶ μερικὰ σκονάκια ἐπιμελῶς διπλωμένα.

Ὁ Λεκὸκ ἄνοιξε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὸ ἐξήτασε.

— Εἶμαι βέβαιος, εἶπε, πῶς πρόκειται περὶ δηλητηρίου. Εἶνε τὸ δηλητήριο, μὲ τὸ ὁποῖον ἐδηλητηριάζετο ὁ Σωβρεζύ.

— Πάντως ἂς τὰ πάρουμε μαζύ μας, νὰ τὰ ἐξετάσῃ ὁ ἰατρὸς Ζαντρόν, εἶπεν ὁ Πλαντᾶς.

Ὁ Λεκὸκ τά ἐτοποθέτησε προσεκτικὰ στὴν τσέπη του καὶ συνέχισε τὴν ἔρευναν. Δὲν βρῆκαν ὅμως τίποτε ἄλλο ἄξιον λόγου καὶ ἑτοιμάσθηκαν ν' ἀπέλθουν. Ἐσφράγισαν τὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ραβελὼ καὶ δὲν ἄργησαν νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τοῦ εἰρηνοδίκου.

Ὁ Ζαντρὸν εἶχε ἑτοιμάσει ἐν τῷ μεταξὺ τὴν πιστοποίησιν τοῦ θανάτου τοῦ Ραβελώ.

— Καὶ τώρα ; ρώτησεν ὁ Πάτερ Πλαντᾶς.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Λεκόκ, εἶνε καιρὸς νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν φίλον μας τὸν κ. Δομινύ. Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ τί μοῦτρα θὰ κάμῃ ὁ κ. Ἀνακριτής, ὅταν θὰ τοῦ ἐκθέσουμε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν καὶ ἐρευνῶν μας. Διάβολε ! Δὲν πιστεύω νὰ ἐπιμένῃ ἀκόμη αὐτὸς ὁ χριστιανός.

Ἀνεχώρησαν ἀμέσως μὲ τὸ ἁμάξι τοῦ εἰρηνοδίκου. Στὸ δρόμο ὁ Πάτερ Πλαντᾶς, ὁ μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἥσυχος καὶ θετικὸς σ' ὅλα του, ἄρχισε νὰ δείχνῃ μεγάλη νευρικότητα. Μελαγχολοῦσε καὶ δὲν ἔλεγε λέξι ἀρκετὴν ὥρα.

Ὁ Λεκὸκ τὸν ἐκύτταζε λοξὰ κι' ἐσκέπτετο: Τί νὰ τοῦ συμβαίνῃ ἄραγε τοῦ σοφοῦ φίλου μου ; Γιατὶ ἄλλαξε ἔτσι διάθεσι ; Πρέπει νὰ μάθω. Καὶ θὰ τοῦ κάμω μιὰ ἐρώτησι, τώρα ἀμέσως, ποὺ θὰ τὸν μπλέξω, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

Πραγματικῶς ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πλαντᾶ καὶ εἶπε :

— Φαντάζομαι πὼς ὁ ἀνακριτὴς θὰ φρενιάσῃ ποὺ ἔπεσε ἔξω. Ἴσως μάλιστα νὰ ἐπιμείνῃ στὶς ἀντιλήψεις του κι' ἔτσι ἡ ὑπόθεσις θὰ χρονίσῃ.

Ὁ Πλαντᾶς μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τινάχθηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ βαρὺν ὕπνο.

— Αὐτὸ θὰ ἦταν ἐξωφρενικό ! φώναξε.

— Καὶ ὅμως ὁ κ. Δομινὺ εἶνε ἰσχυρογνώμων.

— Καὶ πρέπει μὲ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνη του νὰ καθυστερήσῃ τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ δώσῃ καιρὸ στὸ δολοφόνο νὰ φύγῃ, νὰ γίνῃ ἀφαντος ; Καὶ ἡ Λωράνς ; Ἂν ἡ Λωράνς ζῇ. Ἂν εἶνε θῦμα τοῦ Τρεμορέλ ;...

Ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος εἰρηνοδίκου καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ἔτρεμεν ἐλαφρὰ καὶ τὸ στῆθος του ἐφούσκωνε. Φαινόταν καθαρὰ πὼς κάποια βαρειὰ λύπη τὸν ἐπίεζε.

— Πρέπει νὰ σώσουμε τὴν Λωράνς, ξανάπε. Καὶ δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ τὸ κάμουμε, κανείς...

Ὁ Λεκὸκ τὸν κύτταζε προσεκτικὰ κι' ἐσκέπτετο : Ἀσφαλῶς ὁ γηραιὸς φίλος μου ἀγαπᾶ τὴν κόρην τοῦ δημάρχου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τὸ ὑποψιάσθηκα αὐτὸ κι' ὅταν μοῦ ξαναμίλησε γι' αὐτή. Ὅταν ἀναφέρει τ' ὄνομά της ἡ φωνή του τρέμει...

Ἔφθασαν ἐν τῷ μεταξὺ στὸ σπίτι τοῦ ἀνακριτοῦ. Ὁ κ. Δομινὺ τοὺς ὑποδέχτηκε λάμπων ἀπὸ χαράν.

—Ἀπὸ χθὲς ποὺ ἐχωρίσαμε, εἶπε ἀπευθυνόμενος στὸν Πλαντᾶ, μέχρι σήμερα ποὺ σᾶς ξαναβλέπω ἔκαμα μεγάλας προόδους καὶ κρατῶ γιὰ καλὰ πειὰ τοὺς δράστας τῆς δολοφονίας. Ἐξήτασα ἐκ νέου τὸν γέρο Κουβαρντᾶ κι' ἔπεσε πάλιν σ' ἀντιφάσεις. Ἔφθασε, μάλιστα, στὸ σημεῖο νὰ μοῦ πῇ πὼς εἶδε περὶ τὰ ἐξημερώματα ἕναν ἄνθρωπο νὰ πηδᾷ σ' ἕνα ἄλογο καὶ νὰ φεύγῃ. Ἔμοιαζε μὲ τὸν κόμητα Τρεμορέλ, ἀλλὰ δὲν ἦταν αὐτός ! Καθὼς καταλαβαίνετε ὅλα αὐτὰ εἶνε δικαιολογίες. Ἀποδεικνύεται ἐν τούτοις ὅτι ὁ Κουβαρντᾶς εὑρίσκετο πλησίον τῆς ἐπαύλεως Τρεμορέλ τὴν νύκτα τῆς δολοφονίας.

— Ὁ κ. Δομινὺ ὀνειρεύεται, ψιθύρισε ὁ Λεκὸκ στ' αὐτὶ τοῦ Πλαντᾶ. Αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶπε ὁ Κουβαρντᾶς εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια. Εἶδε πράγματι τὸν Τρεμορὲλ νὰ φεύγῃ ἔφιππος γιὰ τὸν πλησιέστερο σιδηροδρομικὸ σταθμό. Δὲν τὸν ἐγνώρισε δὲ ἐντελῶς, γιατὶ ὁ κόμης εἶχε φροντίσει νὰ ξυρισθῇ προηγουμένως.

— Ἐπὶ πλέον, συνέχισε ὁ Δομινύ, ἔστειλα κάποιον στὸ Παρίσι κι' ἔμαθε ἀρκετὰ πράγματα σχετικῶς μὲ τὸν Γκεσπέν. Δὲν ὑπάρχει πειὰ ἀμφιβολία. Ὁ Γκεσπὲν καὶ ὁ Κουβαρντᾶς διέπραξαν τὴν δολοφονία συνεργοῦντος καὶ τοῦ υἱοῦ Κουβαρντᾶ.

Ὁ Λεκὸκ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα χαμόγελο. Ὁ Δομινὺ τὸν ἀντελήφθη κι' ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος του ἐξηρεθισμένος.

— Μήπως ὁ κ. Ἀστυνόμος δὲν εἶνε σύμφωνος μ' ὅλα αὐτά ; ρώτησε.

— Δυστυχῶς, ἀπήντησεν ὁ Λεκόκ, τὰ πράγματα εἶνε κάπως διαφορετικά. Ἂν μοῦ ἐπιτρέψετε θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὰ τῆς δολοφονίας λεπτομερῶς.

— Σᾶς ἀκούω, εἶπεν ὁ Δομινὺ εἰρωνικῶς.

Ὁ Λεκὸκ ἄρχισε τότε νὰ ἀφηγεῖται μὲ ἠρεμίαν ἀλλὰ καὶ παραστατικότατα τὴν ἱστορίαν τῶν διασκεδάσεων καὶ τῆς πτωχεύσεως τοῦ Τρεμορὲλ ἐν Παρισίοις, τὴν φιλοξενίαν του στὸ κτῆμα τοῦ Σωβρεζύ, τὸν ἔρωτά του μὲ τὴν κ. Σωβρεζύ, τὴν δηλητηρίασιν τοῦ φιλοξενοῦντος αὐτὸν ἀγαθοῦ κτηματίου, τὸν καταναγκαστικὸν γάμον του μὲ τὴν συνένοχόν του καὶ τέλος τὰ τῆς δολοφονίας ἐν τῇ ἐπαύλει Τρεμορέλ.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Δομινὺ ἄκουγε ἀδιάφορα, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγαν κοινότατα πράγματα. Σιγά—σιγὰ ὅμως ἡ ὑπερηφάνειά του ἔπεσε, ἔχασε τὸ εἰρωνικό του ὕφος κι' ἐν τέλει ἔμεινε ἐμβρόντητος, μὴ δυνάμενος νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά του.

Ὅταν τέλος ὁ Λεκὸκ ἐτελείωσε ἔσπευσε νὰ τὸν ρωτήσῃ :

— Ποὺ τὰ ξέρετε ὅλα αὐτά ; Ἔχετε στοιχεῖα ; Ἔχετε ἐνδείξεις;

— Ὑπάρχει τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Σωβρεζύ, εἶπεν ὁ Λεκόκ. Ἐπὶ πλέον δὲ ὁ Ραβελώ, ὁ δηλητηριαστής, αὐτοκτόνοσε χθὲς τὴν νύκτα.

— Αὐτοκτόνησε, εἴπατε ;

Ὁ Λεκὸκ τοῦ διηγήθη συμπληρωματικῶς καὶ τὰ γεγονότα τῆς παρελθούσης νυκτός, τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Ραβελώ.

Ὁ Δομινὺ ἐστράφη κατάπληκτος κι' ἐκύτταξε τὸν Πλαντᾶν καὶ τὸν ἰατρὸν Ζαντρόν. Ἐκεῖνοι τοῦ ἐπιβεβαίωσαν τὰ πάντα δι' ἑνὸς νεύματος.

— Καὶ ὁ Κουβαρντᾶς καὶ ὁ Γκεσπὲν ποὺ δὲν θέλει νὰ μιλήσῃ ; φώναξεν ὁ ἀνακριτής, ἔξω φρενῶν.

Ὁ Λεκὸκ τοῦ ἐξήγησεν ὅτι ὁ Κουβαρντᾶς εἶδε πράγματι τὸν Τρεμορὲλ νὰ φεύγῃ, ἐνῷ ἐγύριζε ἀπὸ τὸ δάσος ὅπου εἶχε στήσει παγίδες.

Ὅσο γιὰ τὸν Γκεσπέν, συνεπλήρωσε, δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου πὼς θὰ εἶνε θῦμα τοῦ Τρεμορέλ. Ὁ Τρεμορὲλ θέλοντας νὰ τὸν παρουσιάσῃ ὡς ἔνοχον, τὸν ἔστειλε κάπου στὸ Παρίσι καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ δώσῃ τὸν λόγο του, ὅτι δὲν θὰ πῇ σὲ κανένα ποὺ πῆγε. Γι' αὐτὸ ἀσφαλῶς ἐπιμένει ὁ ἠλίθιος αὐτός.

Τὰ γεγονότα ἦσαν τόσον σαφῆ ὥστε ὁ ἀνακριτὴς δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέπατε νὰ ἐξετάσω μόνος μου μιὰ στιγμὴ τὸν Γκεσπέν ; εἶπεν ὁ Λεκὸκ στὸν Δομινύ.

— Δὲν ἔχω καμμία ἀντίρησι. Θὰ στείλω ἀμέσως νὰ τὸν φέρουν.

Μετ' ὀλίγον ἕνας χωροφύλαξ ὡδήγησε τὸν Γκεσπὲν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ. (Ἀκολουθεῖ)

Τὸν εἶδε νὰ πηδᾷ σ' ἕνα ἄλογο καὶ νὰ φεύγῃ...